

העלון טעון גניזה
עלון מס' 797
שבת וילך
שנת תשפ"ו

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלמה

כרמלה כונפסה בת רחל

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

זמני שבת

פרשת וילך - שובה

פולג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
5.21	5.55	7.05	7.47
5.23	6.12	7.07	7.44
5.22	6.01	7.07	7.43
5.23	6.12	7.06	7.44

הפסטה: "שובה ישראל"

ההלכה השבועית

הלכות ערב יום הכיפורים

א. עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר, עד שיפייס את חבירו, ותחלה ישיב לו את הגזלה אשר גזל, או את האונאה או הרבית שלקח ממנו שלא כדין. ואע"פ שמשביב לו את המגיע לו אינו נמחל לו עד שיפייסנו. (ב"ק צב.). וכן מי שפנה לערכאות ותבע ליטול חלק בירושת חמיו, בשביל אשתו שהיא אחות של האחים היורשים, בניגוד לדין תורתנו הקדושה, שהבת אינה יורשת עם הבן, וקיבל חלק בירושה על פי פסקי הערכאות כחקות הגוים, והרי כל מה שנטל מהם הוא נגד חוקות התורה, וגזל גמור הוא בידו, חייב להחזיר להם כל אותו החלק שנטל, ולפייסם. וכן כל כיוצא בזה. וכבר אמרו חז"ל (ויקרא רבה פ"ג סי' ג), סאה מלאה עונות, גזל מקטרג בראש. ולכן כל אדם שיש לו סכסוך כספי עם חבירו, אל יורה היתר לעצמו להחזיק בדעתו, כי אין אדם רואה חובה לעצמו (שבת קיט.). ויסדר טענותיו באמת ובתמים לפני רב מובהק, להורות לו אם חייב להחזיר אותו ממון לחבירו או לא. ואפילו אם אין חבירו תובעו, חייב לצאת ידי שמים על ידי שאלה לתלמיד חכם מומחה בהוראה, וכמ"ש (אבות פ"א), עשה לך רב והסתלק מן הספק.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

"לעתיד לבוא מביאו הקדוש ברוך הוא ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים. צדיקים נדמה להם כהר גבוה, ורשעים נדמה להם כחוט השערה. הללו בוכים והללו בוכים. צדיקים בוכים ואומרים: היאך יכולנו לכבוש את חוט השערה הזה? הסבא מנובהרדוק מביא משל המתאר לנו מיהו היצר הרע ומה דרכי פעולתו: היה פעם אדם שמטה לחמו נשבר, אמר לו חברו: אל דאגה, אני אסדר לך 'פנסיון' מלא עם שלוש ארוחות ביום, מיטה מוצעת, כולל רחצה חמה. כל שעליך לעשות, להניח שתי רטיות על עיניך ולהציג עצמך כעיוור, ואביא אותך לבית חולים. וכך היה. כעבור כמה ימים בא החבר לבקר את ה'חולה'. הרעיף ה'חולה' שבחים על התנאים המעלים והודה לחברו. שאל החבר את ה'חולה': נו, ואיך רוצה להתרענן ברחיצה בים? ודאי, אבל איך אלך לים והלא אינני רואה?...! אני אדאג לך, אחז בידך ואוביל אותך לים. לקח האיש את ה'עיוור' לכיכר העיר, ואז אמר לו: הנה הגענו לים, אתה יכול לפשוט את בגדיך ולהיכנס למים...לאחר שהסיר את בגדיו, אמר לו ה'חבר': עכשיו הסר את הרטיות מעל עיניך...לאחר שעשה כמצוותו ופקח את שתי עיניו וראה היכן הוא, רק אז התברר לו מה עולל לו חברו ה'נאמן'. אומר הסבא מנובהרדוק: כך היצר הרע משטה באדם. תחילה אומר לו: "אני החבר הכי טוב שלך". לאחר שרוכש את אמונו, מסית אותו לחטא, לאחר מכן רץ להשטין עליו, ולבסוף רץ להרג אותו: "הוא יצר הרע, הוא השטן, הוא מלאך המוות" (בבא בתרא טז, א). וכשמעלה אותו לשמים, הוא מציג אותו ערום ועריה... וכמו שאומר שלמה המלך (קהלת יב, ג): "סוף דבר הכל נשמע", ואומר התרגום, שכל מה שעושה האדם בסתר בעולם הזה, עתיד להישמע ולהיראות בעולם הבא לעיני כל. אין תמה אפוא מדוע בוכים הרשעים לעתיד לבוא! ולמה הכונה שהיצר הרע נראה להם 'כחוט השערה'? אומר המגיד מדובנא על הפסוק (איכה א, ט): "טמאתה בשוליה לא זכרה אחריתה ותרד פלאים אין מנחם לה". מאן-דהוא ראה אצל חברו מפת שולחן הדורה. מצאה המפה חן בעיניו, הלך לחנות ורכש מפה דומה. המוכר הסב את תשומת ליבו שיש לתפור מכפלת בשולי המפה, כדי שלא תיפרם. חנות התפירה שכנה בצקה המרחק של העיר, והקונה החליט שמקצר זמן הוא יוותר על תפירת השוליים. לא חלף זמן רב עד שהמפה נפרמה ויצאה מכלל שימוש! הנמשל: היצר הרע לא מתעמת עם האדם פנים מול פנים. הוא לא מורה לו ישירות לעבור עבירה. לעולם הוא לא יאמר לו: חלל שבת, אל תניח תפילין וכדומה, כי הוא יודע שהאדם לא ישמע לו. אלא "טמאתה בשוליה" היצר מפתה ומשדל אותו בדברים שבשוליים, עניינים שאינם מגוף העבירה אלא בשוליה. ואם לא דואגים לחזק את השוליים, סופו שהבגד כולו ייפרם ויצא מכלל שימוש, "לא זכרה אחריתה ותרד פלאים". הירידה והנפילה היא 'פלאים'. כאשר יורדים יורדים עד תהומות! ועל כך ממשיך הרב **שבתי יודלביץ**: אדם עלה לרומי בניין גבוה והחל לטפס אל מעבר למעקה! שאלו אותו: מה אתה עושה? הלא זו סכנת נפשות! ענה האיש: אל דאגה! אני מתכוון לקפוץ רק קומה אחת... "טמאתה בשוליה... ותרד פלאים". האם ניתן לעצור אותו בדרך? לא ולא! כשנופלים, נופלים עד הסוף! לעתיד לבוא ייראה היצר הרע לרשעים כחוט השערה. הוא שידל ופתה את האדם בדברים הקטנים, הפטושים, שבעיני הבריות הם סורי חשיבות. והאדם התפתה, וסופו שירד פלאים והידרדר לגמרי, אז מה המלא שהוא בוכה ומחטט על כך? ויש להבין: מילא הרשעים בוכים, אבל למה הצדיקים בוכים? **המהרש"א** אומר שהם בוכים מרוב שמחה. אומר רבי מרדכי מן: ד' ברא את העולם להיטיב עם בריותיו, ואם ינחיל להם גן עדן ללא בחירה, הרי זאת איננה הטובה האמיתית, כי הדבר ייחשב להם "לחם חסד". לכן טוב לו לאדם לעמול ולהתייעץ בעבודת ד' ולכבוש ולהתגבר על יצרו בעמל רוחו, ואז יקבל את שכרו כדין וינחל גן עדן בזכות ולא בחסד - וזו ההטבה האמיתית. כל בוכים הצדיקים: הלא היצר הרע היה הר גבוה ולא יכולנו להתגבר עליו לבדנו, אלא ד' עזר לנו, ונמצא שאנו נקבל "לחם חסד", ועל כך הם מתמלאים צער גדול ובוכים. לאמתו של דבר, כל מה שמצליח האדם להשיג בעמלו, הרי זה מכוח הסיעתא דשמיא שזוכה לה מאת ד'. אבל האדם עצמו סבור שרק בגלל התאמצותו והתייגעותו זכה להשיג את מעלתו, אומר המגיד מדובנא: משל למה הדבר דומה - לאיש אחד שירד מנכסיו עד שהגיע לפת לחם. היה לו חבר, עשיר גדול, אשר מצבו העגום של חברו העני נגע ללבו. פתח העשיר את ארנקו, הושיט לחברו חבילה גדולה של שטרות כסף ואמר לו: הנה לך! סירב העני ואמר: איני מוכן לקבל מתנות. אמר העשיר: אם כך קבל זאת בתור הלוואה, וכשירוחך לך תחזיר לי. הסכים העני. נטל את הכסף ופתח בעסקי מסחר מסופעים, מתוך כוונה שבבוא היום ירוויח רווחים נאים וכך יוכל להשיב לחברו את סכום הלוואה. ומה עשה העשיר? הלך לחברו הסוחרים הגדולים, עימם היה בקשרי מסחר, ושילם להם מכיסו כדי שיעזרו לעני במחירים נמוכים. אחר כך הלך לקהל לקוחותיו ושילם להם כדי שיבואו אל העני ויקנו ממנו את הסחורה במחיר גבוה בהרבה מן השוק! ואכן, בתוך זמן קצר שגשגו עסקיו של העני והוא צבר רווחים עצומים. כעבור ימים אחדים שב אל חברו העשיר ובישר לו בשמחה כי כבר יש בידו להשיב לו את סכום ההלוואה... הוסיף העני ואמר כי הוא מאוד מתפלל איך הצליח בזמן כה קצר לעשות עסקים כל כך מצליחים. העשיר חייך לעצמו אך כלפי חוץ הראה לו פנים תמהות ואמר: באמת אתה סגן מאוד מתפלל איך הצלחת... כך אומרת הגמרא: כשהצדיקים יאמרו "איך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה", אף הקב"ה תמה איתם ואומר: "גם בעיני ייפלא". שואל ה"בית הלוי": בעצם, מהו יצר הרע באמת - חוט השערה או הר גבוה?

המשך בעמ' האחרון

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinion.org או הכנסו ל - www.hasdeyinion.org או בואצפ: 050-9580500

תפילה אחת של כיפורים

חדר תשע במחלקת אורטופדיה בבית החולים. קרני השמש עושות ככל שביכולתם לפזר בפנים חמימות ואורה - אך לשווא; הרוח הקלילה מטיילת פנימה שוב ושוב בנסיון לנשב בחלל החדר מניחות החופש הקליל שבחוץ - אך האווירה בחדר מתעלמת, נותרת כעושה. גם מזגן מרכזי עמל חרישית לפייס כאן מזג נעים ומרגיע, אך לא מסתמנת כל הקלה בתחושת האובך המחניקה. אטום בחדר, קפוא, מתנכר. מימין - רבי יהודה חביבא, איש רעים נלבב, המאושפז כאן זה חודשים ארוכים עקב סיבוכי אורטופדי בין בריאות הלב לשלמות הגפיים. וכשרבי יהודה כאן - גם זוגתו תחי' סועדתו, גם בניו וחתניו מתחלפים ובאים, גם חבריו וידידיו עמו, מבלי להחסי יום משך כל התקופה הארוכה. ככה זה בחיי חבורה: נותן אדם את עצמו ללא הרף למסגרת החבורה ובניה - נתינה לשם נתינה, מבלי כל רצון לקבל תמורה כלשהי. עם השנים נטווה בעמל-מידות קשר בעל אלפי נימים בין בן-חבורה לבין חבריו. בבוא היום שבה אליו השקעתו ברווחים כפולים. מזינה אותו החבורה בשיקויי חום ואהבה המוסכים בו כוחות לא לו, מאוצר כביר ש"כח הרבים" שמו. לאורך כל התקופה, נושאת החבר'ה את רבי יהודה על כפיה, יחד עם בני משפחתו המסורה, צולחת עמו את הים הסוער שנגזר עליו לעבור. ומשמאל, הוי משמאל - גדעון טומס. גבר כבן ארבעים הסובל מכאבי גב כשים. בודד גדון בחייו. הוא, היינו גופו ונשמתו ובכך מסתיים המעגל. ביתו ריקם, לא עז ולא צאצא, ה' ירחם. במהלך כל תקופת אשפוזו לא בא כל קרוב משפחה להתעניין בו. יתכן שיש מכרים, שכנים או חברים לעבודה, אך אין מהם אדם שבא הנה, גם לא אחד. כזאת היא האנוכיות: חוסכת מהאדם השקעת מאמצים עבור חברים ומשפחה, אך גם יש לה מחיר. וכאשר גדון שילם בבדידותו וגלמודיותו את מחיר האנוכיות - באותו חדר שבו הטעימו משמים את רבי יהודה חביבא מפירותיה המשובחים של ההשקעה בשדה הזולת - צר היה ומר. מר לגדעון, וצר לרבי יהודה על כי מר לגדעון... אווירה קפואה עמדה אטומה בחלל - לא נעה ולא זעה מן השמש והרוח. שתיקה רועמת היתה שתיקתו של גדעון, הסוגר וילון ומעלים עין מכל השוקק חיים וחביבות בצדו הימני של החדר. יותר משאכפת היה לגדעון - כאבה המציאות הזאת לרבי יהודה היקר. לא שלם היה - כל זמן שיש כאן אדם סובל. נפשו החמימה גאתה בקרבו, טוב לבו שטף את סביבתו וביקש ללחלח גם את שמאל החדר. בכל הזדמנות הועברו המעדנים ומיני המאפה לשמאל, גם חומר הקריאה וכל מה שהובא לכאן. רבי יהודה אינו שותק, פיו שוצף נעימות כננה, מרבה לחייך ולדבר אל הקרח שלשמאלו - ואילו גדעון מתעלם, עונה ב'הן' ו'לאו', כשהוא אפשרי מסתפק בהנהונים ונענועי ראש, מבלי להפנות מבט. יודע רבי יהודה כי מעט מן החמימות דוחה הרבה מן הקרירות. זה שיצר את הכפור, הוא שנסך בו את תכונת ההתמוססות מפני החום. על כן לא חמים כרבי יהודה יתיימש מלבדך שוב ושוב ב'בוקר טוב גדעון', עם תוספות כמו "איך ישנתי?" וכיוצא - גם אם לא תמיד המענה הוא ידידותי. לא הוא שירפה מלהתעניין בשכנו, בהרגשתו ובתחושתו; לא הוא שייסוג מן הרצון הקבוע לשמוע דווקא את חוות-דעתו על מזג האוויר... אין לך קרח שאינו נבי מול שמש, אין לך ניכור שאינו מתפוגג מול לב יהודי חם ואוהב - כזה השוכן ברבי יהודה דנן. הנה נראים סדקים ראשונים, גדעון משמיט משפט הנושא יותר מארבע מלים מתעלמות: "שמע", כך אמר, "אותי לא תוכל לשכנע. אבי היה יושב ראש אגודת הסופרים, חשבון ארוך היה לו עם היהדות (עפרא לפומיה). ממנו קבלתי את החינוך הכפרי המובהק. אני כופר בהכל, אין לי דבר מסוים שבו אני מאמין. מעודי לא הנחתי תפילין - גם לא ביום היותי לבן שלש עשרה...". ורבי יהודה חביבא כה שמח בלבו על המשפטים האלה. מדוע פצה גדעון את פיו - אם לא זע מיתר חיובי בקרבו? מי זה דיבר איתו על תפילין ועל אמונה - עד כי קם לפעור פיו על הקדוש והיקר? בסך הכל הגושה לו סלסלת ענבים מתוקים - והוא רואה בה משהו יהודי ומיד קם להתקומם נגדה... הוא לא טעה, רבי יהודה. סלסלת הענבים הזאת אכן היתה הנקישוה העדינה האחרונה על דלתו המתנכרת של גדעון. דלת לבו נפתחה לרווחה, ואחר שיצא הימנה בשצף קצף כל המלל הכועס והנבוב - שרבי יהודה האזין לו ברצינות והבנה - נותר הלב ריק ומייחל לתוכן, ככל לב יהודי. בין עוגה לתפוח מקולף כבר היו אי-אלה שיחות על דא ועל הא שגדעון היה בהן שותף פעיל. אינספור תהיות, באות בימים, הערים גדעון - ואהבתו של רבי יהודה הניחה את דעתו. החיים חסרי התוכן - כבר שמטו כל בסיס מתחת הכפירה. היופי הנהדר שנגול מול עיניו של גדעון בימין החדר - האירו לו בעליל את הצד היפה של החיים. השיחות עם רבי יהודה הבהירו לו כי בתנועה קלילה יוכל להשיל מעליו את עפר העבר ולהתערות בקרב החיים הנעלים. הוא חש כי מצבו הרפואי אינו תקין, כאביו הולכים וגוברים וכל זה אומר לו משהו. שעות של רגש ופתיחת לב החלו עוברות על גדעון, ורבי יהודה לא היה המום מן השינוי. "זה לא מהפך", תיקן את ההגדרה, "זהו גילוי. שמש חמימה מאירה בכל לב יהודי, אלא שיש והיא מכוסה עננים, מנועלים ומסגרים. אך כשהם נסוגים - מה פלא שהולך האור מיד וגובר. "שמע ישראל", ביקש גדעון ללחוש אחרי רבי יהודה את

שהוא לוחש בטרם נרדם, "ה' אלוקנו ה' אחד". על התכונה וההמולה שבפרוודור ידעו שניהם לזהות כי אין מדובר הפעם על ביקור רופאים שגרתי. כולם כאן: מנהל המחלקה וכל הצוות, מלווים ביקורה את הדמות המרכזית שנעה דווקא לעבר חדר תשע. הרב אלימלך פירר שיחי', צעד במרכז הפמליה שהלכה והתקדמה בצעד אחר צעד לעבר מיטתו של רבי יהודה חביבא, הסובל קשות מן השברים בגפיו, הנתון בסיבוכי רפואי הצורך חוות דעת מגבוה. חן עם סיעתא דשמיא. זכות הרבים עם נסיון עתיר שנים בהצלחה חיים ועזרה למרפא. קידוש שם שמים ומלאכי רחמים ממעל. אלה לאלה חברו, ורבי אלימלך שיחי' ניצב ומרצה בפני כל הסיעה הנכבדה שמולו - איך לדעתו ניתן להביא מזור בשילוב של כמה אנפין מעולם הרפואה. הבטיח לשוב שנית בעוד ימים ספורים, לשם מעקב מקרוב, וגם הם הבטיחו בצייתנות כיתתית - שלא להפיל דבר מכל אשר אמר. גדעון היה המום. האמנם אין סוף לחידושים? "זה שליח ההשגחה", הסביר לו רבי יהודה שגם עתה לא שכח את הרופא הגדול ית"ש, "הרב פירר שמו". גדעון שמע עליו בעבר, קרא אולי בעיתונות, עם זאת: קשה היה לו להשתחרר מן הרשם העז שחוזה זה עתה. רעיון נצנץ במוחו: "ומה דעתך, רבי יהודה, אולי בבואו אליך בפעם הבאה - יציץ הרב פירר גם עליו? האשפוז הממושך שלי מלמד אותי כי הרופאים אינם מצליחים לעמוד במדויק על מקור כאבי הגב שאני כה סובל מהם. אולי הוא יביע דעה במה שקורה?" "אעשה ככל שביכולתי", הבטיח רבי יהודה בלהט, "אין לי כל העדפה עליך. כמוני כמון, גדעון אחי. בבואו אבקש ממנו כי יקדיש מדקותיו היקרות עבורך". דמעות נצוצו בעיני גדעון: איזה חיים יפים קיימים עלי אדמות, ואת אלה הפסיד עד הנה. "מאומה לא הפסדת", הרגיעו רבי יהודה בכורכו עליו את התפילין למחרת, "את הכל תשלים בעזרת השם, את הכל...". בסיים הרב אלימלך פירר את עיונו בממצאי הימים האחרונים, טרם נפרד בברכה מרבי יהודה - לחש לו רבי יהודה בשפת האידיש כי מצווה גדולה תיחשב לו באם יואיל להציץ לרגעים במסמכיו של גדעון טומס שלשמאלו. הרף עין, והרב פירר כבר קורא את מסמכיו של גדעון, מבקש את הצילומים ועל פניו מסתמנת תמיהה רבת. מעיף מבט תוכחה בסגל הרפואה העוטר אותו ומחליף עמם מלים ש'פליאה. הם ניסו להתנצל, טעות היתה להם בהצלבת צילומי הרנטגן. הרב פירר אחז בידו של גדעון, החל מדבר בזהירות: "צר לי לומר לך, אולם אין מקומך במחלקת אורטופדיה. יתכן שהוודעתי תישמע כמרעשה מדי עבורך, אולם אל לך להיבהל: עליך להתאשפז מיידית במחלקת אונקולוגיה, שם תטופל היטב ותמהר להחלים בע". אני רואה כאן צללית ברורה של גידול המסב לו סבל. אם תושלב מיידית במחלקת המתאימה - אני סבור כי תרגיש שיפור מידי. אני מלא תקווה להתאוששותך המהירה, אם ירצה השם". "הרופאים האלה...", מירר גדעון, "עבור מה סבלתי כאן תקופה כה ארוכה?" רבי יהודה נרגש גם הוא: "לא טעותם הביאה אותך לכאן. מלמעלה נשלחת לפה בכדי להנעים לי את השעות". ושמע גדעון גם את שלא אמר רבי יהודה: "...בכדי לפתוח את מנעולי לבך החלודים, להוציא את נפשך הנהדרת ממסגרת...". גדעון הועלה בבהילות ואושפז באונקולוגיה. אם רבי יהודה אישית לא יכול היה להמשיך עמו את הקשר - עקב קושי הניידות - המשיך הקשר לחמם לבבות על ידי מבקרו ובני ביתו. "עלו נא אל גדעון", ביקש בכל פעם בסיומי הביקורים, "העלו לו את העוגה והפירות...". הד חיובי שב מלמעלה. גדעון אינו שוכח, את אף מצבו הקשה ההולך ומידרדר - את הידי היחיד שיש לו עלי אדמות. זה שגילה לו כי יש אלוה בלב, קרבו, וכי ידיו נפש הוא לו, אב הרחמן. ערב יום כיפור. בנו של רבי יהודה יורד נרגש ממחלקת אונקולוגיה, שב מביקור בחדרו של גדעון: "עשה עמי טובה", התחנן גדעון, "מחר 'כיפור' ואני רוצה להתפלל... אנא, הבא לי סידור...". "מחזור של יום הכיפורים" שהובא לכאן עבור רבי יהודה - נשלח לגדעון מיידית. "אנו כבר נסתדר, האיץ רבי יהודה, "תן לו את המחזור, ליהודי היקר הזה, שיתפלל מתוכו ביום הכיפורים". "איני יודע", מספר לנו רבי יהודה, "אם גדעון קרא מתוכו או לא. המחזור הזה שב אלי בעיצומו של יום הכיפורים כשהוא רטוב מצד אל צד. ספוג דמעות דף אחרי דף. למן 'כל נדרי' ועד 'נעילה'. על פי רטיבותו ניתן היה לשער כי גדעון פשוט קרא את כל תוכנו..." "רציתי להגיש את המחזור הזה כשי למלך אשר לא יחפץ במות המת כי אם בשובו מדרכו וחיה. להביא לפניו את נאד דמעותיו של גדעון המטורח, זה הנאד שמוסתר היה במעמקי ארבעים שנה, והנה נפתח ושטף את נשמתו. רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לזכך את גדעון, ויביאו הנה - על פי טעות רפואית - להסיר את מעקשיו ולטהר לבו בדיון...". תפילה אחת של כיפורים התפלל גדעון בחייו. ראשונה בימיו, יחידה ואחרונה. כי מיד לאחריה - נפטר גדעון, כלתה נפשו לאלוקים ותעל נשמתו למקור הימנו חוצבה. זך גווע גדעון. טבל בדמעותיו, עליו ולא נסתפ. דמעות התשובה שלו עוד לחים על פני כל זוכריו. ותעל נשמתו מן מקווה הדמעות, נטהרה מתוך תפילה אחת של כיפורים, נעטפה בימין הפשוטה לקבל שבים, היישר אל חיק חנון המרבה לסלוח.

מתוך נפלאותיו לבני אדם

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

לאחי היקר, שיהיה בריא, התגלה אצלו גידול במעי. הרופא אמר לו שעליו לעבור ניתוח דחוף כדי להוציא את הגידול ולבדוק אם הוא מסוכן. כששמעתי על כך מיהרתי לפנות ל"חסדי ינון" ולעשות לו "פדיון נפש", מתוך תפילה ובקשה שהניתוח יעבור בהצלחה ושכל הממצאים יהיו שפירים. בחסדי ה' הניתוח עבר בהצלחה, וכל תוצאות הבדיקות יצאו תקינות! אני מתקשרת להודות לבורא עולם על חסדיו ורחמי המרובים, ושבזכות זיכוי הרבים, שימשיך להיטיב עם אחי בריאות איתנה, תזכו למצוות!

א. מ, מהדרום

אחיין שלי נשאר ללא ישיבה במשך תקופה, והדאגה הייתה גדולה, חששנו שחס וחלילה יתדרדר, כי היה ללא מסגרת. כמו שאומר משל האופנינים: אם אדם נעצר עם האופניים על מקומם ועומד ללא תנועה - בטוח שיפול. התקשרנו ל"חסדי ינון" והזמנו לו "פדיון נפש", וברוך השם, בסיעתא דשמיא נמצאה לו ישיבה טובה ומתאימה, ישיבה שבה גם הוא מרוצה ויכול להתעלות. מודים להשם כל רגע ורגע...

בעילום שם

אחותי נכנסה לחדר לידה, היתה שם יותר מעשרים וארבע שעות, כמעט יום וחצי עם צירים, והלידה לא מתקדמת. בשלב הזה, התקשרתי ל"חסדי ינון" שיעשו לה "פדיון נפש", מאחר שבעצמי ראיתי ישועות שם. ואכן עשו לה. אחרי אולי עשר דקות, התקשרתי לבעלה, להודיע לו שעשיתי "פדיון נפש", והוא זה שבצעם בישר לי שהיא בדיוק ילדה בת, בשעה טובה ובמזל טוב. התרגשות גדולה, תודה רבה! לשם יתברך וגם לשליחים שלו...

בעילום שם

גסי שיהיה בריא, נפל במדרגות, אפשר להגיד שהתגלגל במדרגות מקומה גבוהה למטה לקומה תחתונה. שבר חמש צלעות, היו פשוט מרוסקות, וגם אחת הראות נפגעה. כשנודע לנו מה קרה, גם הסטורציה היתה מאד נמוכה. ברוך השם בסיעתא דשמיא, זכינו לעשות לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" באותו יום ממש, ולא היו צריכים לחכות. והיום אני מתקשר לבשר בשורות טובות, שהוא כבר משתחרר הביתה. ממש כנגד כל הסיכויים, הוא נפל ביום רביעי והיום יום ראשון, פחות משבוע, והוא כבר בבית. מודים להשם יום יום... אל רחום וחנון...

בעילום שם

המשך מטעמים לשולחן: מי צודק, הצדיקים או הרשעים? ומשיב: גם הצדיקים וגם הרשעים צודקים בהגדרתם. הרשע בעל תאוות הממון - יש לו מנה, רוצה מאתיים; יש לו מאתיים, רוצה ארבע מאות! אבל האדם הצדיק, שאין לו מנה ודי לו במנה, מצבו שפיר לאין ערוך ממי שיש לו מאתיים ורוצה כעת ארבע מאות, כי ההוא אינו מחשיב כלל את המאתיים! הוא כבר היה במצב שיש לו מנה, ומצב זה לא שווה בעיניו לכלום! כך דרכו של היצר הרע. הוא עובד על הדמיון של האדם ובכל מצב שהוא נמצא הוא מציב לו אתגר, שרק אם יהיה לו כפול מזה, רק אז תהיה לחייו משמעות, ובלי זה אין ערך לחייו! אם כן, לגבי הצדיקים, מה שתיאר להם היצר הרע - נראה להם כהר גבוה: איך אפשר להשיג מנה?! אבל לגבי הרשעים, שכבר היו במצב הזה, שהיה להם מנה ועתה הם זקוקים למאתיים, היצר הרע בא ומשדל אותם: כדאי לכם, תעשו עוד מאמץ קטן ותצליחו להשיג את משמעות חיים!... לכן לרשעים נראה להם כחוט השערה, כי אותו הרשע קשה בעיניך איך אפשר לכבוש אותו - באותו ההר עצמו הרשע כבר היה ויודע שאינו כלום! אומר ה"בית הלוי": "סרנו ממצוותיך ומשפטין הטובים" - אדם עובר עבירות ולבסוף נוכח לדעת כי "ולא שווה לנו" - הדבר לא היה כדאי לו! ומתוך האור

סמא דחיי - הסגולה השובה ביותר להצלחה

שמר פיו וקשורו שמר מצרות נפשו (פסדו, כ"א ב"ט)

המדבר לשון הרע הרי הוא כמעביר סילון של מים סרוחים בבית הקנסת

ובלשון הרע אחר חכם אהד הפה והלשון הוא פתח הנשמה, וכן נקרא פתח פיה, ואין לשפתו בלשון הרע, והוא כמעביר סילון של מים סרוחים בפתח בית המקדש או בבית הקנסת או בבית המדרש. וכמו שאמרין בירושלמי (ברכות פ"א ה"ב ושבט פ"א ה"ב): אומר רבי שמעון אלו הוית בסיני הוה בעינא לקדשא בריך הוא דהייב לי תרין פמין, הדר אומר בחד פמא לא יכלנא.

אין לו לאדם לטנף לשונו שנהגה בה בדברי תורה, בדברים מטנפים פרוש, אומר אותו חכם אלו הייתי בסיני בשעת מתן תורה הייתי מבקש לשם שיתן לי שתי פיות, אהד לדברי תורה ואהד לדבור, כגנתו שלא היה לו לאדם לטנף לשונו שנהגה בה בדברי תורה בדברים מטנפים. ולכן אומר שלמה "כסף נבחר לשון צדיק, לב רשעים כמעט" (משלי י, כ). פרוש, לשון הצדיק צריך שיהיה ככסף הצרוף שאין בו שום דפי, שלא ישתמש בו בדברים בטלים, בדברים המגנים, וכמו שקתוב "ודעת שפתי ברוו מללו" (איוב לג, ג).

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

הרב ישראל משקלוב היה מגדולי תלמידיו של הגאון מוילנא. באחת ממסעותיו לארץ ישראל, בעת ששהה על סיפונה של אונייה, פרצה סערה גדולה בים. גלי ענק הקיפו את הספינה וטלטלו, הנוסעים היו נתונים בחרדה מחשש לחייהם. זה היה היום הראשון של הסליחות. אמר רבי ישראל לסובבים אותו: "אם תתוודו על חטאיכם בקול, אולי יעזור הדבר לעצירת הסערה". החליטו הסובבים לקבל את דבריו והצעיר שבחבורה - תלמיד חכם, התחיל בוודיו... "במשך שנתיים שיקרתי לאביו ולאמי!" הנוסעים נדרכו לשמע דבריו וחיכו לשמוע מה היה אותו שקר נורא שעליו מתוודה העומד לפניו? "היינו גרים בשכנות לגאון מוילנא" סיפר, "עול הפרנסה היה מוטל על אבי שהיה תלמיד חכם וניצל כל רגע ללימוד. באחד הימים הודיעה אימי לאבי שמעתה ואילך דאגת הפרנסה עליה והוא יוכל לשבת וללמוד ללא הפסקה. לא היה אדם מאושר יותר מאבא", סיפר הצעיר. "בכל בוקר אבי הלך לבית המדרש וחזר בשעת ערב מאוחרת, ואמא, עמלה מאד כדי להשיג טרף לילדיה. העניות שלטה בכל פינה בבית, החלטתי לוותר על מנת האוכל הדלה שאמא הצליחה להשיג במאמץ רב, כדי שיהיה יותר אוכל לאחיי ולאחיותיי. לעצמי הייתי משיג שאריות לחם שנפלו על הרצפה במאפיה המקומית, ובמשך שנתיים ימים אמרתי לאבי ואימי שאני מקבל אוכל בישיבה, בזמן שלא נתנו שם אוכל כלל לתלמידים... זהו השקר שרציתי להתוודות עליו", סיים הצעיר, כשהוא אוחז בדפנות האוניה המטלטלת בין הגלים הסוערים. עמד רבי ישראל ואמר: "אומרים אנו בסליחות 'פנה נא אל התלאות ואל לחטאות', ואני ישראל משקלוב מבקש ממך: 'ריבוננו של עולם אנא ממך, פנה נא עכשיו לחטאות וראה אלו הן החטאות שלו'". כשסיים רבי ישראל את דבריו, שקט הים ונעלמה הסערה כלא היתה. נמצאים אנו בימים לא פשוטים לעם ישראל, גזירות קשות הפוגעות בנפש וברכוש. מה יכול לעצור סערה גדולה, גזירות קשות, איומים חוזרים ונשנים? וידוי על חטא... אם כל אחד מאיתנו יתוודא על חטא אחד, ולו הקטן ביותר, יקבל קבלה קטנה, יעשה חסד, יקרא פרק תהילים אחד, נוכח יחד, כאגודה אחת להשאיר את כל הגזירות בשמים ולהנחית אותן בעזרת ה' על אויבנו. אמר דוד המלך: "לְעוֹלָם ה' דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם" (תהילים קיט, פט) - אנא בורא עולם, את "דברך" - את הדיבור הקשה, את הגזירות, תשאיר בשמים...

רונן קרוא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: האם אב יכול לעשות כפרות עבור בנו שנמצא בישיבה?
תשובה: אף שעיקר מנהג הכפרות הוא בפני המתנפך ממש, אמנם כשאין אפשרות אחרת יעשו כן. מקור: שו"ע סימן תרה. אזהרה לשמך 219.

שאלה: האם אפשר לעשות שליח לבקש מחילה על קברו של נפטר?

תשובה: אם קשה לו להגיע לשם (כגון שנמצא רחוק ג' פרסאות) יכול. מקור: שו"ע סימן תרו סעיף ב, ומשנ"ב ס"ק יד.

שאלה: חתן בשנה ראשונה, האם לובש קיטל ביום כיפור?

תשובה: המנהג למעשה שגם חתן בשנה ראשונה לובש קיטל. מקור: שו"ע סימן תרי.

שאלה: האם מותר להכנס עם 'קיטל' לבית הכסא?

תשובה: ביוה"כ לובשים קיטל, ומכיון שהוא בגד המיוחד לתפילה - אין להיכנס עמו לבית הכסא. מקור: שו"ע סימן תרי, ומשנ"ב ס"ק יח.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

פדיון נפש מיוחד
ליום הניפורים "בחסדי ינון"

להיכתב ולהחתימם,
לשנה טובה
מלאה
בבשורות
טובות

לחסידי שומות

1700-720-500
050-9580500

www.hasdeyinon.org

לרפ"ש, שמירה והגנה לכל עם ישראל ובכללם החיילים, הפצועים והחטופים ושכולם יחזרו לשלום בריאים ושלמים

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440